

Muselo to na ní být vidět, protože stařena si klekla na všechny čtyři a začala se prohrabovat truhlou s příkrývkami.

„Hlavně si dej pozor, abys stála u ohně, pěkně na světle, děvče,“ ohlédla se na ni s vědoucím úsměvem. „A on se k tobě jenom pohne.“

Jayne byla zmatená. „U ohně?“

„Však uvidíš.“ Ma Peg pokývla a strčila jí košilku do náruče, zrovna když se otevřely dveře a dovnitř nakoukla malá Mhairi MacKinnonová.

„On a Molly zrovna vyšli!“ hlásila vzrušeně. Mhairi s Florou byly na hlídce, uplynulých čtyřicet minut napjatě sledovaly žerňův domek, jako by chtěly zajistit, aby neutekl (Jayne netušila, kam by mohl utéct na dvoumílovém ostrově uprostřed Atlantiku). Effie Gilliesová zatím stála na strážu u dveří kostela, aby se přesvědčila, že opravdu přišel. Chudák Norman, pomyslela si Jayne s úsměvem. Děvčata se postarají, aby se s ní oženil, ať chce, nebo nechce!

„Páni, Jayne!“ vydechla Mhairi. „Vypadáš krásně, úplně jako víla!“

Vážně? Ma Peg jí pročesala světle hnědé vlasy stovkou tahů kartáče, aby se pěkně leskly, a pak jí do nich složitě vpletla sedmikrásky a pryskyřníky. Na ostrovech nebyly žádné stromy, takže věneček z kvetoucích větévek nepřicházel v úvahu, a ke všemu nebyla ani sezóna lučního kvítí. Měly jen ty sedmikrásky a pryskyřníky a děvčata je pro ni sháněla celé dopoledne.

„Ukaž se,“ vyjekla Flora a protlačila se nedočkavě dovnitř. „Jú! Jsi ta nejkrásnější nevěsta, co jsem kdy viděla!“

Jayne spolkla poznámku, že je jediná nevěsta, kterou kdy viděla. Flora si položila ruce na srdce, hnědozelené oči jí zářily nadšením. Už ve čtrnácti letech byla nesmírně krásná, jistě

předurčená pro mnohem lepší život, než jaký jí mohla nabídnout St. Kilda. Jayne měla tušení, že Flořina svatba bude mnohem úchvatnější než všechno, co tenhle ostrůvek kdy viděl.

„Děkuju,“ řekla tiše. Bude jim muset věřit, že vypadá... přijatelně. Někdy ji děsilo pomyšlení, že si vezme tak pohledného mužského, a musela si připomínat, že to *on* si vybral *ji*, že v ní vidí něco, co se mu líbí. „Jsi hodná holka,“ říkávala jí Ma Peg, když po večerech sedávaly u ohně, pletly a probíraly denní události. Tomu se ale těžko věřilo, protože Jayne lidé celý život přehlíželi. Drželi se od ní dál, stejně jako dřív od její matky. *Když nás uvidí, v očích se jim najednou objeví takový zvláštní výraz. Pořád se usmívají, ale jsou opatrní, mají strach z těch našich vidin.*

Jayne připadalo, jako by nosila plášť – ten lidé viděli jako první, její „dar“ jasnovidectví byl vždycky o krok před ní a ona se neustále pohybovala v jeho stínu. Nevěděla ani, jaké to je cítit slunce na tváři.

„Effie Gilliesová, podívej se, jak vypadáš!“ spustila Ma Peg, když děvče za chvíli vtrhlo do domku. „Máš úplně černé nohy!“

„Jo, prší tam,“ zasupěla Effie a tvářila se, že je jí to úplně jedno.

„A nemohla ses aspoň učesat?“

Děvče se zamračilo. „Proč? Já se přece nev dávám.“

„Bože můj,“ zamlaskala žena nespokojeně.

„Co je to?“ zeptala se Effie zvědavě, když uviděla v Jayniných rukou košilku.

Jayne se začervenala, jako by bylo každému jasné, že právě takhle chce dnes večer svést svého manžela.

„O to se nestarej!“ pravila Ma Peg přísně, vzala si od Jayne košilku a pohrozila děvčatům prstem. „Máte být v kostele!“

„Jo. A já jsem přišla říct, že Norman už tam je a má na sobě oblek!“